

eudaimonia ensemble

Justificació de la proposta

Són nombrosos els nexes comuns existents entre la música i la gastronomia. N'enumerarem uns quants:

En primer lloc, tant la música com la gastronomia es fonamenten en la manipulació de matèries primes: a la cuina, de la transformació i la combinació de productes bàsics en resulten plats amb sabors elaborats; a la música, on la matèria bàsica és el so, construïm combinant i jugant amb els diferents timbres sonors .

En segon lloc, la temporalitat. Tant la cuina com la música, en la seva elaboració i la seva posada en escena necessiten temps. Un concert necessita reflexió en l'elecció de les obres, un estudi meticolós, uns assajos i una posada en escena. Un bon àpat requereix d'un temps per a la planificació del menú, la preparació dels aliments, l'elecció de les diverses tècniques i coccions, l'arquitectura de presentació dels plats....

En tercer lloc, a la cuina, el so que fan els aliments quan són cuinats també poden ser música: la ceba quan es tira de sobte a l'oli calent, les diferents tipologies sonores del "xup-xup", segons sigui l'ingredient principal (el de l'arròs, el del brou, o el d'una crema de verdures), el so de la cafetera quan surt el cafè o el ritme de la forquilla contra el plat quan es baten els ous...

En quart lloc, i què en podem dir del seu gaudi? Un cop les obres han estat minuciosament assajades o el menjar acuradament cuinat, arriba el moment de compartir totes aquestes sensacions en el concert o en el banquet: disposar-se a escoltar la música servida o seure a taula a degustar els plats preparats. Quasibé com un ritual. I tant el banquet com el concert són moments únics, irrepetibles que ens proporcionen un enorme plaer.

En cinquè lloc, és el seu poder evocatiu. Tant la música com la gastronomia tenen la capacitat de fer-nos recordar una situació de la nostra vida, només sentint la flaire d'un menjar o escoltant una melodia. Al llarg de l'any les tradicions estan vinculades a cançons i menjars específics: si parlem de torrons i cantem El vint-i-cinc de desembre no cal dir que estem a Nadal;

En sisè lloc, una terminologia compartida. Hi ha ingredients: un bolet que es diu trompeta de la mort, hi ha plats dedicats: els préssecs Melba (en honor a una famosa soprano), les peres Bella Helena (per l'opereta d'Offenbach); però també hi ha altres paraules: salsa, sarsuela, ensalada, entremès, bateria, postres de músic, timbal d'escalivada... I títols o lletres de cançons? El Manisero, El Noi de la Mare, Sabor a ti, Paquito el Chocolatero, Agua, azucarillos y aguardiente, Piel Canela, Volem pa amb oli, Tea for two, etc.

I per si tot això no fos suficient, cal no oblidar que música i gastronomia sempre han anat de la mà. Fins a l'època de Beethoven, hi havia música composta expressament per acompanyar els banquets i altres actes socials, i aquesta era una de les funcions dels músics que treballaven a les corts. Per una altra banda, abunden els casos de músics-gastrònoms o de gastrònoms-melòmans. A tall d'exemple, Ziriab, un músic del S. IX procedent de Bagdad, va aportar a la cort de l'emir de Còrdova el refinament musical, que d'ell s'esperava, però també el gastronòmic. Brillat-Savarin, considerat el rei dels gastrònoms i autor de la cèlebre "Fisiologia del gust", durant l'època que va viure exiliat a Nova York es guanyava el pa com a primer violí de l'orquestra d'un teatre. El gran compositor Gioachino Rossini, autor de les més cèlebres òperes del S. XIX, es va retirar de l'activitat compositiva a l'edat de 30 anys per dedicar el seu temps i la seva fortuna a menjar i a crear plats farcits de tòfona i foie anomenats "a la Rossini".

La gastronomia compleix amb la funció d'alimentar-nos tot gaudint-ne: és una necessitat vital feta art. I la música és encara alguna cosa més: és l'aliment de l'ànima.

Mayte Santos, flauta travessera

Inicia els estudis musicals al Conservatori de Sant Cugat i els continua al de Terrassa, on obté el títol de Professora de flauta travessera. Posteriorment rep classes de Salvador Martínez i Amparo Trigueros i obté el títol de Professora de Grau Superior de flauta travessera al Conservatorio Superior de Música de Zaragoza. També rep consell d'Arlette Biget, Magdalena Martínez, Vicens Prats i Christian Farroni.

Paral·lelament als estudis musicals es diploma en Fisioteràpia a l'Escola Universitària Gimbernàt. Posteriorment aprofundeix en temes d'higiene postural i prevenció de lesions en músics.

És primera flauta de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat des de l'any 1992 (amb qui ha actuat tant en qualitat de tutti com de solista). Va ser membre de l'Orquestra de Castellbisbal i de l'Orquestra Filharmònica Metropolitana de Barcelona i ha realitzat col·laboracions amb altres formacions orquestrals com l'Orquestra Barroca Catalana, Terrassa 48, Orquestra del Centenari, Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra... També ha format part de diverses orquestres de teatres, tant en el camp del musical com de la sarsuela.

En la música de cambra forma part del Trio Hamelin (dues flautes i piano), del Quartet Aire de flautes travesseres, del quintet de vent Cantilena, de l'Orquestra de flautes Boccato di Cardinale i del grup de música barroca Ludus Instrumentalis.

Des del 2010 pertany també a la formació Tactum Ensemble de música contemporània, amb qui ha realitzat diversos enregistraments i concerts arreu de l'estat espanyol i d'Europa.

Actualment compagina la pràctica musical amb la docència a l'Escola Municipal de Música de Barberà del Vallès, on és professora de flauta des de l'any 2000.

Meritxell Carbonell, flauta travessera i flauta en Sol

Nascuda a Sabadell, inicia els seus estudis musicals al conservatori de la seva ciutat on rep classes de flauta de Bernat Castillejo. Posteriorment es perfecciona amb Arlette Leroy-Biget a Orleáns (França) durant dos cursos. Obté el títol de Professora de grau superior al Conservatori de Barcelona.

Ha col·laborat i col·labora tant amb formacions orquestrals com de cambra, i algunes vegades com a solista (Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, Terrassa 48, Orquestra de Cambra del Garraf-Camerata Eduard Toldrà, Camerata Sant Cugat, Trio Hamelin, Quartet Aire de flautes travesseres...) amb les quals ha realitzat concerts arreu de Catalunya, l'estat espanyol, França, Portugal... i ha enregistrat diversos CD.

Combina la tasca concertística amb la docència i diferents projectes pedagògics (colònies musicals, trobades de flautes, orquestres juvenils...). Actualment és professora de flauta travessera a l'Escola i Conservatori Municipal de Música Mestre Montserrat de Vilanova i la Geltrú i subdirectora de la Banda de Música on participa com a flautí.

Esteve Colomé, violone en Sol i contrabaix

Realitza els estudis de contrabaix al Conservatori Superior de Música del Liceu amb Enric Ponsa, i obté el Premi d'Honor de Grau Superior.

Posteriorment amplia la seva formació amb Cristohf Rahn. Durant el 2010, 2011 i 2012 ha participat en el International Summer School of Early Music a Valtice (República Txeca) en l'especialitat de viola de gamba i violone amb Michael Brüssing.

És professor de contrabaix i música de cambra al Conservatori Professional i Escola de Música de Badalona, al Conservatori de Terrassa, a l'Escola i Conservatori Municipal de Música Mestre Montserrat de Vilanova i la Geltrú i a l'Escola Municipal de Música d'Olesa de Montserrat.

Al llarg d'aquests anys ha col·laborat activament amb orquestres i agrupacions musicals del renom de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, l'Orquestra Filarmónica de Gran Canaria, l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure, l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, l'Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, de l'Orquestra de Cambra de Granollers, l'Orquestra de Cambra del Conservatori del Liceu, i ha realitzat un gran nombre de gravacions i concerts per tot l'estat i a països com França, Suïssa, Itàlia, Bulgària, República Dominicana, Mèxic, Irlanda, Alemanya, República Txeca, Xipre, etc.

Actualment és membre del Grupo Enigma, Orquestra de Cámara del Auditorio de Zaragoza, de la Camerata Eduard Toldrà, de l'Orquestra de Cambra Illa de Menorca, a banda de diversos grups de música de cambra.

Enric Servera, artista plàstic multidisciplinar

Nascut a Ciutadella de Menorca, és arquitecte tècnic, fotògraf i artista plàstic multidisciplinar. Comença a expressar-se amb la pintura de molt jove, després aprofundeix en la fotografia i més endavant es va forma en gravat. Utilitza diferents tècniques segons el projecte personal o professional a desenvolupar.

Forma part de BIRIBOTIS, on realitza activitats artístiques i tallers creatius plàstics.

Treballa de professor a l'escola TRAÇ Expressió Plàstica. Ha treballat al Taller d'art Núria Duran.

Ha realitzat nombroses exposicions col·lectives i individuals (46): Espai 13 Fundació Miró, Kowasa, Urània ...

La seva fotografia es troben en diverses galeries: Beaskoa, Vidrart, Argos i en la virtual Quadrofenia.

Té editat un volum monogràfic titulat Paisatges de l'ànima dins la col·lecció Fotògrafs a les Illes, de Sa Nostra, Caixa de Balears i la seva última publicació és un catàleg monogràfic del projecte educatiu-exposició "Sabates Naufragues" per Sa Nostra (fotografies de Enric Servera i relats de Natàlia Centelles).